

Libertat!

Periòdic quinzenal nacionalista

Catalunya
proposa,
però Madrid
disposa, en-
cara.

Any II

L'Hospitalet del Llobregat, 5 de març de 1934

Núm. 15

Preu: 15 cèntims

Laureà Miró, 76

Suscripció: 1 pta. trimestre

El Separatisme a les altes esferes

Com més anem avençant o retrocedint—pel cas és igual—en el camí que ens obre l'“Estatuto”, ens donem més compte de com a Catalunya no li convé de cap de les maneres una llibertat condicionada per àmplia que sigui. O sinó esguardeu suara mateix sota aquesta mena d'embolic dels traspassos de serveis, els quals, després d'ésser-nos regatejats desafortadament, quan per fi cauen a les nostres mans, vénen desalmats, pobres, mancats de subsistència. Són serveis que per si sols no es mantenen, i l'Estat, naturalment, és avar en la qüestió financera. I per més que a última hora—quan potser haurem ja perdut el crèdit—hom logri la valorització dels dits serveis, no cal dir que serà feta de manera tan deficient que obligarà a la pobra Catalunya exhaurida a un novell esforç econòmic d'aquells que lleven l'humor a molts i serveixen, a la fi, perquè molts catalans no catalanistes reneguin de la pàtria.

Sempre hem considerat una tristíssima gràcia això de dependre d'un Estat i d'una “región autónoma”; però ara més que mai, perquè tot just en els inicis del gran drama que s'apropa, comencem a sentir les lamentacions dels ciutadans que es veuen obligats a pagar tota mena d'impostos, unes voltes com a espanyols i com a catalans les altres.

Sembla que aquestes lamentacions hagin tingut ressò a la Generalitat, car hem vist com el seu President, amb el Conseller de Finances, emprenien aquell tan comentat viatge a Madrid, durant el qual el senyor Martí Esteve es queixava, cada vegada que parlava amb els periodistes, que tinguéssim alguns traspassos, però que encara mancava la valoració. Això per si sol, significa ja l'estat precari o estantís en què es troba, després de tres anys a la vora de República, aquesta autonomia, que segons els seus defensors—anàvem a dir vividors—era el reconeixement de la nostra personalitat, la realització de les nostres aspiracions, etc., etc... Pobres de nosaltres, que en fórem de mesquins si ens acontentéssim amb la personalitat “regional” de Catalunya, i les nostres aspiracions no fossin molt més sublims!

El diari madrileny el “Debate” en un article publicat durant aquells dies del viatge del Sr. Companys, no s'amagava dir que el President de la Generalitat, venia a Madrid per tal d'imposar una mena d'*ultimatum* a la valoració i traspàs de serveis; si això no es portava a cap, diu, que amenaçaria amb proclamar la independència de Catalunya.

Ja alguna altra vegada, hem sentit a parlar del separatisme del Sr. Companys, el qual essent com és en ell un sentiment tan tendre per tenir-hi convicció, no ens convenç, però sí que ens fa meditar molt.

Que des de les altes esferes de la Catalunya autònoma (?) ens parli hom de separatisme, voldrà dir quelcom, tanmateix! Nosaltres, sense cap temença d'equivocar-nos, pensem que com totes les autonomies, la llibertat condicionada de Catalunya, està condemnada al fracàs; i hom comença a veure que la situació de Catalunya es fa insostenible, material i moralment, davant d'Espanya: i això fa adoptar actituds que a segons qui, tenen més de còmiques, que no pas de tràgiques.

Hom comença a notar, allò que de bell principi, nosaltres prevèiem que havia de passar forçosament. Catalunya ha arrencat de l'Estat Espanyol quatre facultats que fan i faran en tot moment que passin a casa nostra, una sèrie de miserietes que fan avergonyir a qualsevol poble, una mica digne. De la manera que avui anem, podem ben dir que: Catalunya proposa i Madrid disposa. I... som lliures!...

El pledejar amb una Espanya revellida i incomprendible, és perdre miserablement el temps.

Recordeu-vos d'aquella frase evangèlica: “Hom no pot servir al mateix temps a dos senyors” car o quedarà bé amb l'un i descontentarà l'altre o quedarà malament amb tots dos.

I Catalunya avui a més d'ésser mal servida pels catalans, li privem de que segueixi al compàs dels pobles cultes i avençats. Això ho lograrem, quan servirem a ella sola i haurem foragitat del nostre aprop tota mena de tuteles.

LA REDACCIO